

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται ἐκ τῆς Ἑταιρίας τῆς Παιδείας ἐκ τῆς κατ' ἐξοχὴν παιδικῆς περιόδου ἐργασίας, ἐπιθετικῶς παραστῆς εἰς τὴν χάριν ἑκείνης διαρκείας καὶ ἐκ τῆς Οἰκουμενικῆς Παιδαγωγικῆς Κεντροκρατικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐκ ἀνάγκης ἀδύνατον καὶ ἀκαταρτίστον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΠΙΧΡΩΜΗ ΠΡΟΠΑΡΕΤΕΡΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑξαετία δραχμ. 15. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τριμηνος δρ. 22.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀπόλυτος γράμμα δακτύλ. 50.— Ἀπορριπτικὸν δακτύλ. 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Ἐκπαιδευτικῶν δακτύλ. 10.
Ἐξάμηνος καὶ Τριμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΑ 1878

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Ἰουληίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅσος Ἐξαετίας δρ. 35, περὶ τὸ Βασιλεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Σεπτεμβρίου 1928

Ἔτος 47ον.—Ἀριθ. 48

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ξαφνικά, στὴ γωνιά τῆς αὐλῆς, μέσα σ' ἓνα εὐρύχωρο βαθύλομα τοῦ τοίχου, φαίνεται μιὰ φρικτὴ μορφή. Ἐν' ἀγαλμα, ποδὸ τὸ πρόσωπό του κάνει μορφασμοῦς, μὲ μάτια γουρλωμένα καὶ φουσκωτὴ κοιλιά, χρωματισμένη μὲ χτυπητὰ χρώματα.

Εἶναι ὁ Βούδας, ὁ θεὸς τῆς κίτρινης φυλῆς.

Γύρω στοὺς τοίχους φαίνονταν ἐπιγραφές μὲ κινέζικα γράμματα καὶ χοντροκαμωμένες ζωγραφιὲς πουλιῶν καὶ δράκων.

Μπροστὰ στὸ εἶδωλό εἶν' ἓνα εἶδος λιθνιστήρι ἀπὸ μαῦρο μπροῦτζο καὶ πλάτ τοῦ ἓνα χάλκινο ἐγχώριο ὄργανο. Καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ θεοῦ τὸ φωτισμένο ἀπὸνα χοντρὸ χάρτινο ζωγραφιστὸ φανάρι, φαίνεται σὰ νὰ καρφώνει πάνω στὸ Γιώργο τὸ φρικτὸ του βλέμμα.

Ὁ νέος ἀξιωματούχος πνίγεται ἀπὸ ἀγανάκτηση: ὅστε στὴν αἰμοβόρα αὐτὴ θεότητα θυσιάστηκαν οἱ δύο εὐρωπαῖοι;

Τὸ σπῆτι, ὅπου ἡ τύχη ὀδήγησε τὰ βήματά του, γειτονεῖ μὲ μιὰ πηγάδα καὶ ὁ Γιώργος ἐνεὶ ἀκούσει παλλεὲς φωνεὲς ὅτι οἱ Κινέζοι μέσα στις παγώδες βασανίζουν καὶ θανατώνουν τοὺς αἰχμαλώτους.

Θέλει κάπου νὰ ξεσπάσει τὴν ὀργή του. Ἀνεβαίνει στὸ βάθρο, ὅπου τὸ ἀγαλμα εἶναι καθισμένο σταυροπόδι καὶ μὲ μιὰ σπαθιά, ρίχνει κάτω κομμάτια τῆς μύτης τοῦ εἰδώλου.

Τῆ στιγμῇ ὅμως ποδὸ ἐτοιμάζεται νὰ ξαναχτυπήσει, νοιώθει νὰ τὸν πιάνουν ἀπ' τὸν ὄμο. Μέσα στὸ σκοτάδι τῆς αὐλῆς, προβάλλει ξαφνικά ἓνα κεφάλι, ζωντανὸ αὐτὸ καὶ ὄχι φεύτικο, ποδὸ τὸ φωτίζουν δύο ἀγρία μάτια. Πίσω ἀπ' τὸ κεφάλι αὐτό, προβάλλει δεύτερο.

Ὁ Καρδινιάκ δὲ βρίσκει καιρὸ μῆτε νὰ ἀντισταθῇ, μῆτε νὰ βγάλει μιλιὰ:

Ἐνα μεγάλο πανὶ τυλίγεται τριγύρω στὸ λαϊμὸ του καὶ τὸν μισοπνίγει. Τέσσαρα χέρια τὸν τραβοῦν πίσω ἀπ' τὸ εἶδωλό καὶ τὸν περνοῦν ἀπὸ μιὰν ἀόρατη πορτοῦλα.

Ἀπεριγραπτὴ ἀγωνία τὸν κυριαεῖ.

Εἶν' αἰχμάλωτος! Ἡρθε καὶ ἡ δικτὴ του σειρὰ νὰ δοκιμάσει τὰ τρομερὰ μακρῶρια τῶν ἄλλων, μέσα σὲ λίγες στιγμῆς.

Τὸ χέρι τοῦ ποδὸ κρατεῖ τὸ σποθὶ του, παραλύνει. Πολεμῆ νάνασηκώσαι τὸ φέμωτρο ποδὸ τοῦ σπίγγει τὸ στόμα, καὶ ἀφίρει μιὰ ἀπελπισμένη κραυγή.

Μὰ νοιώθει πὼς εἶναι χαμένος. Στὰ χεῖλη του ἀνεβαίνει ἡ ἐπικλήση πεύχεται στὸ στόμα κάθε ἀνθρώπου σὲ στιγμῆς κινδύνου.

— Μητέρα μου!

Ἄλξιμονο! Εἶναι πολὺ μακριὰ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἰκεῖσαι ἢ φτωχὴ του ἢ μητέρα!

Ἄν ἔμω δὲν τὸν ἀκουσε ἢ μητέρα του, τὸν ἀκουσε κάποιος ἄλλος.

Ὁ Γιώργος, μισοπνιγμένος, ἀκούει κάποιον νὰ μπαίνει μέσα.

Ἦστερα ἓνα χτύπημα πάνω σ' ἓνα κρᾶνιο καὶ ὁ πρῶτος κινέζος κυλιέται στὴ γῆ μ' ἓνα μούγκρισμα. Καὶ ὁ δεύτερος ἀκούγεται νὰ παλεύει. Ὁ Γιώργος σηκώνεται καὶ ἀντικρᾶζει τὸ Μοχλίσοφ. Ὁ Ρῶστος γίγαντας κρατεῖ τὸ δεύτερο Κινέζο ἀπὸ τὸ λαϊμὸ. Τὸν σπίγγει στὰ γερά του χέρια, τὸν σπίγγει ἀλύπητα: Ἡ γλῶσσα του πετάγεται ἔξω, τὰ μάτια του στριφογυρῶν σὲς κόχες τοὺς καὶ ὁ Μοχλίσοφ, ἀμλλητος, πετᾷ τὸ θῶμα του καταγῆς.

— Ἄ, καλέ μου Μοχλίσοφ, ἀν δὲν ἦσουν ἐσὺ, θὰ ἦμουν πλέον χαμένος!..

Μὰ ὁ Μοχλίσοφ δὲν τέλειωσε ἀκόμα. Οἱ δύο ἐχθροὶ μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι ἀκόμα σκοτωμένοι. Βγάξει τὴ μαπαγιονέττα του, ποδὸ ἀκόμα δὲν τὴν εἶχε χρησιμοποιήσει, καὶ τὴν μπήγει στὸ στήθος τῶν δύο ληστών.

Τότε γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Καρδινιάκ βλέπει ἀπὸ κοντὰ τοὺς περὶ φημοὺς Κίτρινους συμμοσιτεῖς. Καθὼς εἶναι ἐκπλωμένοι χάρω, τοῦ φαίνονται ὅσοι γίγαντες. Δὲ μαϊάζουν καθόλου μὲ τοὺς ἀσθενηκοὺς Ἀνναμίτες. Τὸ χρώμα τοὺς εἶναι κίτρινο βαθύ, σχεδὸν καστανὸ. Φορεῖν ἓνα εἶδος μακρὸ ποικύμισο, σφιγμένο στὴ μέση μὲ μιὰ ζώνη, ὅπου εἶναι παρασημένη ἡ θήκη ἐνὸς πλατιοῦ γυριστοῦ σπαθιοῦ.

Ὁ Γιώργος Καρδινιάκ τὴ γλώττωσε λοιπὸν φτηνά. Καὶ ὅταν γόρρισε στὸ λόχο του, εἶπε στὸ σωτήρα του Μοχλίσοφ: — Φίλησέ με, Ἰβάν, σοῦ χρωστῶ τὴ ζωὴ μου. Τώρα εἶσαι σὰν ἀδελφός μου. Γιὰ πρώτη φορὰ, τὸ πρόσωπο τοῦ νέου Ρῶσσοῦ φανερώνει κάποια τρυφερότητα. Ἐνα χοντρὸ δάκρυ γυαλίζει στὸ μάγουλό του. Ἡ συγκίνηση καὶ

Ἄνναμίτης ἀκροβολιστῆς

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΗΠΙΣΤΟΛΗΙ

ΟΙ ΡΟΜΠΟΤ

Αγαπητοί μου,

ΝΑΣΙ φίλος μας πού, καθώς φαίνεται, του άρέσει πολύ το θέατρο, κι' όχι μόνο πηγαίνει όταν μπορεί, αλλά και παίξει δραματικά και, αυτό μεταξύ μας—γράφει κάπου-κάπου κανένα θεατρικό έργοκι, με ρώτησε προχτές: ποιά έργα μου άρεσαν περισσότερο απ' όλα, ελληνικά και ξένα, παίχθηκαν αυτό το καλοκαίρι, και μάλιστα ποιό απ' όλα ήταν το καλύτερο;

Θά του απαντήσω εύχαρίστως. 'Αλλά με μία επιφύλαξη: Δεν τα είδα όλα. Θεατρικός εργάτης κι' εγώ, συγχάζω και' ανάγκη στα θεάτρα εκείνα όπου έχω εργασία, όπου χρειάζομαι, και συμβαίνει πολλές φορές να μη μπορώ να πάω σ' ένα θεάτρο να ιδώ μια παράσταση πού μ' ενδιαφέρει, επειδή σ' έν άλλο, —στο θεατρο Κυβέλης συνήθως,—έχω παράσταση δική μου. 'Επειτα, στην ηλικία μου, δεν μου επιτρέπεται να πηγαίνω όπου θέλω, αλλά όπου μπορώ. Στο ανοιχτό θεατράκι του Ζαππειου, παραδειγματος χαρη, όπου ο θίασος των Νεων έπαιζε τσσα ενδιαφέροντα πράγματα,—μου έκαμε μαλιστα και την τιμη να παίξω και τους «Φοιτητές» γιά την Τριακονοεστηρίδα μου,—πολλές φορές πού θέλησα να πάω, φοβήθηκα τή δροσιά και την ύγρασία τη νυχτερινή.

Δεν είδα λοιπόν όλα τά έργα πού παιχτήκαν σ' όλα τά δραματικά θεάτρα των 'Αθηνών σ' αυτή την περίοδο, δηλαδή από το Πάσχα ως σήμερα (γιατί αυτοί οι πέντε-έξι μηνες ονομάζονται στας 'Αθήνας «θερινή θεατρική περίοδος»). 'Επομένως δεν μπορώ να πώ, παρά ποια ήταν τά καλύτερα απ' όλα είδα.

Δυό, παιδιά μου. Και τά δυό ξένα, και τά δυό στο 'Αθηναιο, όπου παίξτε ο θίασος του «Θεατρού Τέχνης» με διευθυντή τόν κ. Σ. Μελά. Το πρώτο: «Το δίλημμα του δόκτορος» του μεγάλου 'Αγγλου δραματικού Μπέρναρ Σω. Το δεύτερο: «Οι Ρομπότ ή η ανθρωποφάμπρικα» κάποιου Τσεχολοβάκου, πού δεν θυμομαι τώρα τόνονά του. Για τó πρώτο, αν και ανώτερο, —σωστό άριστοέρρηγμα, όπως δά όλα τά έργα του Σω,—δεν μπορώ να σάς μιλήσω τó θέμα του δεν είναι γιά μās. Θά σάς μιλήσω όμως γιά τó δεύτερο, —τουλάχιστο όσο μπορώ.

Η «Ανθρωποφάμπρικα» είναι μία κωμωδία ουτοπιστική. Στηρίζεται δηλαδή σέ μία ουτοπία: ότι άργότερα, με την πρόοδο της Χημείας και της Μηχανικής, ο άνθρωπος θά φτάση να

κατασκευάζη ανθρώπους. Πραγματικώς, τή φαντασία αυτή ο συγγραφεας μās την παρουσιάζει πραγματοποιημένη. Κάποιος σοφός, δέν ξέρω σέ ποιο μέλλοντα αιώνα, βρήκε τόν τρόπο, έδωσε τήν πρώτη ανθρωποφάμπρικα κι' άρχισε να εφευρνίζει... ζωντανά νευροσπαστα. Στην αρχή άτελέστερα, κατόπι τελειότερα. Οι διάδοχοί του πρώτου εφευρέτη, οι κληρονόμοι του μυστικού του, έγκαιροί σ' ένα νησί, έστειλαν τά νευροσπαστά τους σ' όλο τόν κόσμο. Ρομπότ λεγόνταν αυτά κι' έφτιαζαν τόσο πολú με ανθρώπους, αλλά και τόσο λίγo, ώστε οι αληθινοί άνθρωποι μπορούσαν να τους αναθέτουν άφοβα κάθε εργασία, ακόμη και τή στρατιωτική. 'Ετσι οι Ρομπότ, οι ζωντανές μηχανές, γέμισαν τόν κόσμο. Δούλευαν για τους ανθρώπους, —στα σπίτια, στα μαγαζιά, στα εργοστάσια, στα μεταλλεία, στους στρατώνες, στα πλοία, παντού,—πού αυτοί δεν είχαν πιά τίποτα παρά να χαιρόνται τη ζωή τους, να διασκεδάζουν. Μ' αυτές τις ανθρωπομηχανές, ήρθε στόν κόσμο ή μεγαλύτερη ευτυχία, ή «χρυσός αιώνας» της ανθρωπότητας. Και θά εξακολουθούσε γιά πάντα, αν δεν έμπαινε στή μέση ο ανθρωπίνος οικτος.

Μία νέα, ενδιαφέρουσα γυναίκα λυπήθηκε τους καίμενους τους Ρομπότ, πού ενώ ήταν σαν άνθρωποι, ήταν όμως κατώτεροι κι' από ζώα. Και παρακάλεσε θερμά τόν διάδοχο του εφευρέτη να τους τελειοποιήση. Ο σοφός αυτός έκαμε ότι μπόρεσε. και πρώτα-πρώτα καταφερε να κατασκευάση Ρομπότ με περισσότερο κάπως μυαλό. 'Ετσι κι' οι Ρομπότ άρχισαν να σκεπτονται σαν άνθρωποι. και μελις άρχισαν να σκέπτονται... έκαμαν επανάσταση.

Αυτό ούτε ή γυναίκα πού τους λυπήθηκε, ούτε ο σοφός πού τους τελειοποίησε γι' αγάπη της, μπορούσαν να τó προβλεψουν. 'Ηταν όμως έπιόμενο. Γιατί οι Ρομπότ ως τότε δουλευαν χωρίς μιλιά; Γιατί δεν μπορούσαν να σκεφτούν, σαν τά κτήνη κι' αυτοί πού δουλεύουν. 'Αλλά μολις μπόρεσαν, είπαν: Καί τί είμαστε μείς, πού θά δουλεύουμε γι' αυτούς τους κυρίους ανθρώπους; Γιατί να μās έχουν δούλους και να μη μοιραζόμεσται τουλάχιστο τάγαθά της γης και της ζωής; Γιατί να μη μπορέσμε νάναπαυόμεσται, να διασκεδάζουμε και μέλι το μισό τούλάχιστο χρόνο; 'Ας καθιστάομαι, άς ζητήσουμε τήν έλευθερία μας, τήν ευτυχία μας κι' αν δεν μās τή δώσουν, άς τήν πάρουμε με τά χέρια μας.

Κι' αυτό έκαμαν. Οι δούλοι αυτοί ήταν περισσότεροι από τους κυρίους τους. 'Ηταν και δυνατότεροι, γιατί είχαν στά χέρια τους όλα τά δικά κι' όλα τά όπλα. Κι' ή επανάστασή τους

θριάμβευσε: μπόρεσαν να σκοτώσουν όλους τους ανθρώπους,—έκτος από ένα, —και να μείνουν στόν κόσμο κύριοι κι' εξουσιαστές αυτοί: οι Ρομπότ. Μπορείτε πιά να φανταστήτε τη χαρά τους και τή μέτρη τους. Η γη όλη ήταν δική τους. Θά εξακολουθούσαν να δουλεύουν, αλλά γιά λογαριασμό τους. Έίχαν τήν έλευθερία τους, τήν ευτυχία. Ζούσαν σαν άνθρωποι!

Ναι, αλλά πού δεν ήταν ακόμη άνθρωποι;... Γιατί ο σοφός εκείνος δέν τους είχε τελειοποιήσει παρά ως ένα βαθμό. Μπορεί ναχαν μυαλό όσο γιά να σκέπτονται το συμφέρο τους; με τίποτα περισσότερο. Ούτε πώς λειτουργούσε ή ανθρωποφάμπρικα δέν ήξεραν, γιατί τα μυστικά τó είχαν πάρει μαζί τους οι άνθρωποι πού σκοτώθηκαν. Και καθώς ήταν στείροι σαν τά μουλάρια κι' άλλους Ρομπότ οι μηχανές δεν είχαν πιά, οι νικητες κινούνταν να χαλάσουν ως τόν τελευταίο, να έκλειψουν, να λαβουν κι' αυτοί τήν τύχη των νικημένων. Προς τί λοιπόν αγωνίστηκαν να ελευθερωθούν, άφοδ ή ευτυχία τους δεν μπορούσε να εξακολουθήση;

Ζήτησαν τότε σωτηρία από το μόνο άνθρωπο πού είχαν αφήσει ζωντανο. Τον παρακάλεσαν να τους δάση το μυστικό της κατασκευής. 'Αλλα οέν τό ξέρει ούτ' εκείνος: τα χαρτιά του σοφού, όπου ήταν γραμμένες όλες οι οδηγίες, είχαν καεί. 'Απελπισία λοιπόν. Οι Ρομπότ, μ' έλο τους τόν θριαμβό, δεν είχαν πιά παρά να σταυρώσουν τά χέρια και να περιμένουν τήν έκμηδενισή... 'Αλλά όχι. Δυό απ' αυτούς, ένας νέος και μια νέα, έτυχε να βγουν από τήν ανθρωποφάμπρικα τελειότεροι από τους άλλους. Οι δυό αυτοί Ρομπότ ήταν πιά άνθρωποι σωστοί. Είχαν και νοή, είχαν και καρδιά. 'Εγιναν έτσι ο 'Αδάμ κι' ή Εύα της νέας ρομποτανθρωποτητας. 'Αγαπήθηκαν, παντρεύτηκαν, έκαμαν παιδιά, κι' οι Ρομπότ εξακολούθησαν ναύξανονται και να πληθύνωνται σαν τους ανθρώπους, τά πλασμάτα τού Θεού, κι' οι χυθείνοι δούλοι, οι μηχανές, έγιναν με τήν αγάπη, με τήν καρδιά, τέλειοι άνθρωποι.

Αυτή είναι ή ουτοπιστική κωμωδία, πού μου άρεσε περισσότερο απ' όλα τά θεατρικά έργα πού είδα φέτο. Ένα παραμύθι βεβαίω. 'Αλλα τόσο όρατο, τόσο καλοδαμένο, τόσο ποιητικά γραμμένο! Και μ' ένα συμβολισμό, μιάν αλληγορική αναπαράσταση ενός απώτατου μέλλοντος, πού κάνει τó θεατή να σκέπτεται πολλά... 'Ας προσθεσω κι' ότι παίχτηκε έξοχα. Μού έκαμε έντύπωση ή σκηνοθεσία. Τήν ώρα μάλιστα πού ξεσπά ή επανάσταση των Ρομπότ κι' ακούγονται καμπάνες, κερήμβια, κανονίες, τουφεκιές, ήταν...σαν άλληθια.

Σας απάβόμαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘ. COLOMBE ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'. (Συνέχεια)

—Τυφλός, παιδί μου! Ξανάπε ο Γερθωμάς.

—Και να μη τó καταλάβω!... Φανταστήτε, εγώ σάς πήρα γιά μεθυσμένο. Μά, χριστιανέ μου, πώς σάς αφήνουν να γυρίζετε στους δρόμους τέτοια ώρα, όλομόναχος; Δεν έχετε παιδιά, έγγόνια, συγγενείς, κανένα δέν έχετε να σάς προσέχη;

—Ο Γερθωμάς άποκρίθηκε μ' ένα στεναγμό.

—Ο διαδότης τόν καταλύπηθηκε. Δεν είχε κανένα; ή είχε αλλά δεν τόν φρόντιζε κανείς; Κι' όμως φαίνονταν καλοντυμένος και περιποιημένος...

—Βλεπω ότι εστέ πάλι λυπημένος, τού είπε. Μην κάνετ' έτσι. Μονο έλάτε, πήτε μου τόν πόνο σας, διηγηθήτε μου τι έχετε, τί σάς συμβαίνει... Μην φοβάσαι, παιπιά. Δός μου τó χέρι σου να πάμε μαζί, γιατί βέβαια δέν έχω σκοπό να σέ αφήσω δω-περα μέσ' στήν έρημιά, καταμόναχο. Πού κάθισαι, να σέ πάω στο σπίτι σου; Κάπου θά κάθισαι βεβαίω, κάποιος θα σέ περιμένη και θά-νήσουχ ή πού άρρησες τόσο...

—Σάς ευχαριστώ, κύριε! πολλή σας ή καλοσύνη! άποκρίθηκε ο Γερθωμάς και τρώμαξε.

—'Ετρόμαξε, γιατί συλλογίστηκε τί άνησυχία θά είχε αυτή τή στιγμή ή Μαρίτα.

—Κι' αλήθεια, κύριε, εξακολούθησε, πρέπει να γυρίσω άμέσως στο σπίτι. Η Μαρίτα μου μέν περιμένει. Θά είδε πού άρρησα και θά είναι άνωκάτω... θά με γυρεύη τó καλό μου τó κορίτσι... 'Αχ, τί λύπη πού θέχη! κι' εγώ πάλι θάμαι ή αίτια... 'Εφυγα κρυφά, χωρίς να ξέρω τί κάνω. Μά ήμουν τόσο λυπημένος, πού ή λύπη μ' έκανε σαν τρελό... 'Εώρα θέλω να γυρίσω... τó μετάνιωσα... τώρα θά κάνω τó χαρούμενο, θά τά μπαλώσω με κανένα ψέμμα κι' έπειτα... έπειτα... 'Αχ, να με λυπόταν και να μ' έπαιρνε σέ λίγο ο Θεός!

—Μά τί συνέδη λοιπόν;... Γιατί έφυγες σαν τόν κλεφτή από τó σπίτι σου κι' έβαλες σέ τέτοια άνησυχία τó κορίτσι σου;... Πές μου τα, καθώς θά πηγαίνουμε...

—Ναι, ναί, να σάς τά πώ... Είστε καλός άνθρωπος έσείς... Θά με λυπηθήτε και θά με παρηγορήσετε...

Και κλαίγοντας σά μικρό παιδί, ο Γερθωμάς άφησε τόν διαδότη να τόν πάσχη απ' τó μπράτσο γιά να τόν διηγήση, Ξεκίνησαν. Κι' άφοδ τού πέρασε λίγο ή συκλίνηση κι' έπαψαν τά δάκρυα, ο γέρος, καθώς πηγαίοναν, άρ-

χισε να τού διηγηται τήν ιστορία τού.

—'Ετσι έφτασαν στή μικρή πλατεία. Η ιστορία δέν είχε τελειώσει. Κι' έπειδή ο Γερθωμάς ήταν πολύ κουρασμένος, εκάθησαν λίγο σ' ένα πάγκο. Έκει ο ένας τελείωσε τήν ιστορία κι' ο άλλος άρχισε να τόν παρηγορη και να τόν ενθαρρύνη.

—'Εννοια σου, τού έλεγε ο σωτήρας τού νάχης πεποίηση στο Θεό πού κανένα δέν αφήνει να χυθή. Πώς έκαμε άπόψε να βρεθώ εγώ στο δρόμο σου και να σέ γλυτώσω απ' τόν πνιγμό;

—'Επειτα ο σωτήρας φώναξε εν' άμάξι, βοήθησε τó Γερθωμά να νανειθί, ανέστηκε κι' αυτός κι' είπε σιγά σιγά στον άμαξά πού θά τούς πηγαινε, —όχι βέβαια στήν κατοικία τού γέρου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Λ'.

'Εχάθηκε και βρέθηκε

—'Όσο ο Νίκος γύριζε τους δρόμους, φάχγοντας, ρωτώντας, κοιτάζοντας δεξιά κι' άριστερά, παντού.

—'Αλλά κανένας δέν είχε ιδή πουθενά τó Γερθωμά!

—'Αξαφνα, έκει πού γύριζε απελπισμένος, άκουσε πίσω του μιά φωνή:

—'Εμπρός! βάρδα εμπρός! Στράφηκε διαμιάς κι' είδε πώς κινδύνευε να τόν πατήσουν τάλογα ενός άμαξιού, πού με δυσκολία κατάφερε να τά κρατήση ο άμαξάς.

Κάνει τότε έτσι ο Νίκος και ποτών να ιδή μέσα σ' άμάξι; Τó Γερθωμά!

—Κόρ-Γερθωμά! φωνάζει. Κόρ-Γερθωμά!.. Σταθήτε!

(Ακολουθεί)

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ι.

ΟΙ ΜΕΛΙΣΣΕΣ

—Τί κοιτάς με τόσο προσοχή στο θυμάρι; ρώτησε μιά μέρα τή Μαρίτσα ή μητέρα της.

—Μιά μέλισσα, μαμμά! άποκρίθηκε ή Μαρίτσα. Πετá από λουλούδι σέ λουλούδι και βουίζει. Τα πόδια της είναι πασαλειμμένα με μιά κίτρινη σκόνη και χώνει τή μικρή της προβοσκίδα στα λουλούδια, γιά να βυζάξη τó γλυκό τους χυμό. 'Ετσι δέν μου είπες μιά μέρα; Μού είπες ακόμα πώς ή μικρή της προβοσκίδα μοιάζει πολύ με τή μεγάλη προβοσκίδα τού έλέφαντα. Ναι, τώρα τó βλέπω. Είναι απαράλληλη, όπως τήν έχει τó βιβλίο μου.

—Νά, τώρα γυρίζει στήν κυνέλη, με τó χυμό πού βύζαξε απ' τά λουλούδια, είπε ή μητέρα.

—Πώς ήθελα νάξέρε τι κάνουν και πώς ζουν στήν κυνέλη τους τά εργατικά αυτά μελισσόκια! φώναξε ή Μαρίτσα.

—'Α, ή ζωή των μελισσών είναι καί τι θαυμάσιο! άποκρίθηκε ή μητέρα. Και θά τήν έβλεπες, αν μπορούσαμε νάχουμε και μεις εδώ ένα μελισσι.

—Μακάρι, μαμμά! Μά είναι δύσκολο να ποκτήσουμε;

—Δέν ξέρω... Νά πάμε στον μπάρμπα-Μαθίο να τόν ρωτήσουμε μην έχη να μās δώση κανένα σμάρι.

—Τί πράγμα είναι αυτό τó σμάρι;

—Είναι ένα κοπάδι, μιά οικογένεια να ποδμε, από νέες μέλισσες πού βγαίνουν από τήν κυνέλη τους, γιαι δέν τις χωρεί, και θέλουν να πάνε να ζήσουν άλλο.

—Σ' άλλη κυνέλη;

—Ναι, σέ οποιάκι καινούργιο, δικό τους. Πάμε, κι' αν έχη ο μπάρμπα-Μαθίος κανένα τέτοιο σμάρι, τó παίρνουμε και τó βάζουμε στο περιβόλι μας. Τότε, καθώς θά βλέπουμε από κοντά τήν εργασία των μελισσών, εγώ θά σοθ τά έξηγά όλα κι' έτσι θά μπορούσης να μάθης πώς ζουν και τί κάνουν τά εργατικά αυτά και τόσο χρήσιμα έντομα.

(Ακολουθεί)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΑΝΟΥΡΓΙΣΜΑ

Γραφ. Έγγρα. 140
*Η γιαγιά στην άγκυρα...
Μ' οι δεινόλογα γλυκά μαγευτικά...

Τόσο απλά! Και σιγά...
Παραμυθένια δεινόερα γλυκά...

Γαλήνη άτάραχη στο πρόσωπο...
Κι η ψυχή του ξεγνοιασιά κι εσύ...

Παιδί, κι η άγνοιά του παιδιού...
Μεσο σ'όνειρό του ποιος ξεριτί...

Ο ΚΥΡ-ΜΕΝΤΙΟΣ

Το γαϊδούρι του Θάνου...
Φαγιάζεστε τώρα τη στενοχωρία...

Αίχμη, να τον σπρώχνει...
Κοιμάστε τον όνειρο που του δίνει...

Απόφασισμένοι να μην περάσει...
Και όπως ο γαϊδούρι, βασιζόμενος...

Πήρε μιά βέργα στέρχη και μιά...
Απόφασισμένοι να μην περάσει...

Η βέργα με το σανό, που την...
Παραμυθένια δεινόερα γλυκά...

Ελληνικόν Ίδεώδες
ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΟΥ
Γραφ. Έγγρα. 187

Μου φαίνονταν ξεκούραστο...
Αυτός είναι ο ρόλος που θα...

Αυτός είναι ο ρόλος που θα...
Αυτός είναι ο ρόλος που θα...

Αυτός είναι ο ρόλος που θα...
Αυτός είναι ο ρόλος που θα...

Αυτός είναι ο ρόλος που θα...
Αυτός είναι ο ρόλος που θα...

Το προσκαλούσε, ένα ορξ κουκλά...
Ομως το σύννεφο της σκόνης...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ
Μαρίνα: —Κρίμας το καινούργιο...
Τάκης: —Μη στενοχωριέσαι...

Κόκκινοσ Περρέτος
Στο μάθημα των 'Ελληνικών...
Τό πρώτιστον καθήκον...

ΠΡΟΤΕΛΕΣΜΑΤΗ
ΤΟΥ 217ου ΔΙΔΑΚΤΕΙΟΥ ΛΥΣΕΩΝ
Προτάθηκαν την 6 Δεκεμβρίου 1924...

ΕΝΩ ΠΕΡΝΟΥΣΑ
Γραφ. Έγγρα. 126
Ήταν ένα συγνεφιασμένο άπει...

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 έτών και άνω).
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αγγίλιας, 201, 21, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κρινάη, 149, 15, 8.
Σημάς 'Εοσέρως, 161, 17, 7. Χιμάρα, 148, 15, 6.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 έώς 16 έτών)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άρζυρ, 254, 14, 7.

ΕΠΙΤΟΙΟΙ: Ραζία, 104, 11, 5. Πικρή...
ΕΥΧΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άντιός Οδρανός, 68, 7.

ΕΥΧΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άντιός Οδρανός, 68, 7.
Βασ. Ι. 'Αθανάσιον, 28, 3, 5.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 έτών και άνω).
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αγγίλιας, 201, 21, 7.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 έτών και άνω).
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αγγίλιας, 201, 21, 7.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 έτών και άνω)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νουκοντοπόλι, 145, 15, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νουκοντοπόλι 'Αρζυρ, 254, 14, 7.
ΕΥΧΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Χροσώπλοος Περρέτος, 57, 5, 4.

ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΑΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ.
'Αθήνα, 28 Σεπτεμβρίου 1925

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ
'Ετοιμάζεται στις 'Αθήνας με...

Ο κ. Τοντοφλάκης με προσέλασε...
Ο κ. Τοντοφλάκης με προσέλασε...

Ο κ. Τοντοφλάκης με προσέλασε...
Ο κ. Τοντοφλάκης με προσέλασε...

Ο κ. Τοντοφλάκης με προσέλασε...
Ο κ. Τοντοφλάκης με προσέλασε...

Πρόσ την πραγματοποίησιν, που άλ...
Καλώς ήλθεσ στις 'Αθήνας, Δι...

Στοδσ Διοκλύδους και τίς Διοκλύ...
Καλώς ήλθεσ στις 'Αθήνας, Δι...

ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΑΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ.
'Αθήνα, 28 Σεπτεμβρίου 1925

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ
'Ετοιμάζεται στις 'Αθήνας με...

Ο κ. Τοντοφλάκης με προσέλασε...
Ο κ. Τοντοφλάκης με προσέλασε...

Ο κ. Τοντοφλάκης με προσέλασε...
Ο κ. Τοντοφλάκης με προσέλασε...

Ο κ. Τοντοφλάκης με προσέλασε...
Ο κ. Τοντοφλάκης με προσέλασε...

Καλώς ήλθεσ στις 'Αθήνας, Δι...
Καλώς ήλθεσ στις 'Αθήνας, Δι...

Καλώς ήλθεσ στις 'Αθήνας, Δι...
Καλώς ήλθεσ στις 'Αθήνας, Δι...

ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΑΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ.
'Αθήνα, 28 Σεπτεμβρίου 1925

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ
'Ετοιμάζεται στις 'Αθήνας με...

Ο κ. Τοντοφλάκης με προσέλασε...
Ο κ. Τοντοφλάκης με προσέλασε...

Ο κ. Τοντοφλάκης με προσέλασε...
Ο κ. Τοντοφλάκης με προσέλασε...

Ο κ. Τοντοφλάκης με προσέλασε...
Ο κ. Τοντοφλάκης με προσέλασε...

Αποφασίζονται: 'Εΐδησον...
Αποφασίζονται: 'Εΐδησον...

Αποφασίζονται: 'Εΐδησον...
Αποφασίζονται: 'Εΐδησον...

ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΑΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ.
'Αθήνα, 28 Σεπτεμβρίου 1925

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ
'Ετοιμάζεται στις 'Αθήνας με...

Ο κ. Τοντοφλάκης με προσέλασε...
Ο κ. Τοντοφλάκης με προσέλασε...

Ο κ. Τοντοφλάκης με προσέλασε...
Ο κ. Τοντοφλάκης με προσέλασε...

Ο κ. Τοντοφλάκης με προσέλασε...
Ο κ. Τοντοφλάκης με προσέλασε...

